

IOANA PODINA
AM AFLAT CINE SUNT

*Tu ce ai face cu un nou
început?*

În acest context, această carte este mai mult decât binevenită și necesară pentru a ne întoarce inima și privirea înspre Dumnezeu.

Cornel și Dorina Bistrrian

Fondatori Școala Biblică „Cristos pentru România”, Cluj

Prolog

Aisha.

Eu mă numesc Aisha.

Aisha.

Cred că mi-am repetat acest lucru de peste douăzeci de ori. Lasă să îmi scape un râs - cu cât mă întreb mai mult, cu atât nu mai știu! Nu știu cine sunt.

Cine sunt??

În căști aud pentru a nu știu câta oară ceva piesă gălăgioasă. Respir rar. În ultimul timp, singurul lucru care îmi liniștește mintea sunt piesele gălăgioase.

Gălăgie care să îngroape tăcerea din viața mea.

Cu cât piesa este mai agitată, cu atât nu mai simt nimic și cu atât vreau să nu mai simt nimic. Gândurile mele sunt peste tot, așa că zgomotul ajută.

Cine sunt eu?

Știu cine spun ceilalți că sunt. Ce speră ceilalți să fiu. De mult timp însă nu mă mai regăsesc în cuvintele lor.

Plouă de câteva ore și deja este evident că în autobuz nimeni nu mai are răbdare. Fiecare vrea să ajungă odată. Eu nu am ales să vin - am fost trimisă aici.

Adevărul e că, trimisă sau nu, îmi doream să plec de acasă. Parcă până și aerul de afară era ca o cămașă de forță în jurul inimii mele. Aveam nevoie de o schimbare, iar familia mea în mod sigur avea nevoie de o SCHIMBARE. Comportamentul ficei rătăcitoare nu mai era tolerat de nimeni niciunde.

Concluzia mea? Oamenii mari sunt răi. Așa că iată-mă aici.

Capitolul 1

Iată că Eu fac toate lucrurile noi...

În sfârșit am ajuns!

Nu cred că am ADHD, dar jur că, în ultima oră, nu am făcut altceva decât să schimb piesă după piesă, fără să trec măcar de intro și să mă întorc de pe-o parte pe alta ca o plăcintă. Vecina de lângă mine nu mi-a zis nimic, dar era vizibil deranjată de toată foiala mea.

Cobor din autobuz și aerul cald de început de iunie mă lovește din plin. Am și uitat cât de mult îmi plăcea aici.

Incontrolabil, îmi vine să îmi arunc mâinile în aer și să strig „Casă, dulce casă!”. Ei, nu era chiar casa mea - plus că oricum entuziasmul meu a fost întrerupt de persoana din spatele meu, care se grăbea să salute pe cineva.

Mă uit în jur și nu văd pe nimeni cunoscut. Ciudat! La cum o știu pe Nana, mă așteptam să fie aici cu o oră înainte, dacă nu cu două. Mă dau la o parte - măcar să fac loc celor de lângă mine să își îmbrățișeze cunoscuții.

„Aisha! Aisha!”, aud cum mă strigă cineva.

Aș recunoaște această voce oriunde.

„Naaanaaa!”, șoptesc eu, ușurată să o văd în fața ochilor mei.

Simpla pronunție a numelui ei mă face să mă simt mai bine.

OK, nu o cheamă Nana, dar noi toți îi spunem așa. Bucuria întruchipată, cu privirea ca de înger. Îmi amintesc că, în anii în care am stat cu ea, brațele ei calde mă linișteau ori de câte ori visam urât sau mă loveam de ceva. Sau când îmi ardeam limba cu supa ei delicioasă de pui. Iar după ce m-am mutat de aici, ori de câte ori mă certam cu ai mei și o sunam frustrată pentru că nimeni nu mă înțelege, ea întotdeauna reușea să mă facă să zâmbesc.

Nu las să cadă lacrimile care mi se strâng în colțul ochilor și alerg înspre ea. Alerg - da, chiar fug, în adevăratul sens al cuvântului!

„Whoo hoo, gazelă mică, mă dobori! Știu că arăt de maxim treizeci și cinci de ani, dar nu mai sunt atât de puternică precum eram odată”. Glumeam pe vremuri că femeile ar trebui să rămână undeva la treizeci și cinci de ani și de acolo să nu mai „crească” decât în înțelepciune.

„Treizeci și cinci? Pff, douăzeci și opt, Nana, maxim douăzeci și opt”, o încurajez eu, râzând.

Mă ia de mâini și mă măsoară din cap până în picioare.

„Draga mea, ce mult ai crescut! Și ce frumoasă te-ai făcut! Da, îmi aduci aminte de mine când eram de vârsta ta. Trebuie neapărat să îți povestesc cum l-am cunoscut pe unchiul tău!”, zice ea, chicotind cu subînțeles.

Pe „unchiul meu” nu l-am cunoscut, dar știu sigur că ea nu l-a cunoscut când era de vârsta mea. S-au întâlnit în urmă cu câțiva ani, s-au căsătorit în urmă cu vreo trei ani, iar de un și

ceva Nana a rămas văduvă - cancer. Totuși, zâmbetul din ochii ei, spre deosebire de al meu, părea real. Părea fericită.

„Hmm-hmmm”, aud cum cineva își drege glasul în spatele ei.

„Ah, draga mea, era să uit că nu am venit singură. El este Alex”, zice ea și se trage într-o parte, ca să facă prezentările.

Omul ăsta avea cea mai frumoasă față pe care am văzut-o vreodată. Păr negru, puțin nearanjat, tricou, blugi negri rupți în genunchi. Ochii... nu știu exact ce culoare aveau. Verzi sau negri? Nu mi-am dat seama. Oricum, tipul ăsta era frumos, frumos ca un actor.

De mult, de foarte mult timp nu mi s-a mai părut că un băiat este frumos și parcă dintr-odată am rămas fără cuvinte. Am zis doar un „Salut” jalnic, pe care l-am și gesticulat cu mâna în aer.

„Aisha”, îmi întrerupe Nana gândurile, „sper că ți-e foame. Am pregătit foarte multă mâncare pentru tine, iar mama lui Alice a venit să îți aducă desertul tău preferat: orez cu sirop de cireșe!”, spune ea cu un zâmbet uriaș pe buze.

„Dă-mi voie să te ajut cu bagajul” și fără să aștepte un răspuns, acest Alex îmi ia bagajul din mână și pleacă de lângă noi.

Ăăăă... mulțumesc?

Mătușa mea mă ia de mână și îmi dau seama că mergem după el. La mașină, presupun.

„Nana, nu știu dacă pot să mănânc tot, dar promit că voi încerca”, spun eu, încântată.

Urcăm în mașină. De când avea ea un Peugeot SUV din 2010?

Știu că era un Peugeot – acel logo inconfundabil, adică helooo - leul! Și știu că era din 2010, pentru că ai mei căutau de câteva luni o mașină potrivită pentru familia noastră și modelul acesta era pe lista lor. Cred că era mașina soțului ei. Mă rog, a fostului ei soț.

Alex era la volan - se pare că mătușii mele tot nu îi plăcea să conducă noaptea. Acum nu era încă noapte, dar soarele deja se pregătea să apună.

Șoferul nostru își vede de drum, iar eu continui să discut cu Nana despre camera în care voi locui și despre cât de încântată este ea pentru că vom fi din nou sub același acoperiș, chiar dacă pentru o perioadă scurtă. Mi-a stat puțin inima în loc la gândul că va întreba ceva despre ultimele luni din viața mea, dar, când am văzut că discuția nu merge într-acolo, mi-am relaxat pumnii încleștați, ascunși în buzunarele hanoracului meu negru. Purtam un tricou alb, pantaloni scurți de blugi, converseși verzi și hanoracul meu preferat, pe care îl luam cu mine peste tot.

Nu voiam să vorbesc cu nimeni, nu numai cu ea, despre ultimele luni sau mai bine zis despre ultimii ani din viața mea. Plus că nu aveam să îmi deschid gura de față cu tipul de la volan, care, de când s-a oferit să îmi ducă bagajul la mașină, nu a mai scos niciun cuvânt.

Se vedea că era obișnuit cu mașina lui Nana - conducea foarte sigur pe el. Dincolo însă de abilitățile lui de șofer, era ceva interesant la el. Nu știu exact ce. Era calm, foarte calm, lucru rar întâlnit la vreunul dintre cunoscuții mei, iar timbrul vocii lui avea ceva aparte.

Din când în când, Nana îi spunea ceva, dar, din cauza oboselii, nu-mi dădeam seama ce vorbeau. De fapt, abia mai reușeam

să îmi țin ochii deschiși. Călătoria m-a epuizat, iar cu muzica liniștită de pe fundal și motorul mașinii care torcea ca o pisică, pleoapele mele n-aveau nicio șansă!

Pe geamul mașinii nu vedeam nimic în afară de luminile de pe autostradă, așa că îmi imaginam oi colorate. Asta făceam tot timpul când voiam să îmi țin mintea ocupată sau când evitam să mă gândesc la ceva anume. Ca de exemplu, la ce bine arată brațele acestui străin pe volanul mașinii. O oaie albastră, una mov, încă una roșie și apoi nimic.

Capitolul 2

„Eu vreau să ajut, dar nu cred că o voi duce sus în cameră!”, aud o voce, apoi râsete.

„Alex, nici nu mă aștept să faci asta. Sigur se va trezi în orice moment, doar nu o să doarmă în mașină”, îi răspunde mătușa mea.

Timp de câteva secunde, încerc să îmi dau seama unde mă aflu. Îmi amintesc ziua de azi: avionul, câteva ore cu autobuzul, apoi Nana a venit după mine și undeva pe drumul către casa ei, am adormit. Afară era deja întuneric, auzeam greierii cântând în liniștea nopții. Îmi țineam în continuare ochii închiși și mă gândeam la ce vară mă așteaptă. Mi-au zburat gândurile la ultima dată când am fost aici – cât de diferită eram acum, față de fata de atunci.

Oare eram gata să ies din mașină? Să accept provocarea care îmi stătea în față? Să obțin în trei luni ceea ce ai mei nu au reușit să facă cu mine în câțiva ani?

După ce am fost luată cu forța din căminul cald al mătușii mele, nu mi-am găsit nicicum locul în „noua” mea familie, care, de fapt, era familia mea adevărată – părinții și frații mei. Ce ironic! Au fost trei ani grei, atât pentru mine, cât și pentru ei. Iar când, în urmă cu câteva luni, am dat-o în bară destul de rău, ai mei nu au mai știut ce să facă și au decis că e mai bine să îmi petrec următoarele trei luni aici. Aici, departe de tot și de toți – nu de alta, dar aveau și ei o imagine de protejat!

Părinții mei erau liderii unei importante comunități creștine - tatăl meu era pastorul senior - deci da, sunt copil crescut în biserică. Doar că inima mea nu a mai fost de mult acolo. Să zicem că biserica nu prea a știut să mă țină ocupată, așa că mi-am găsit eu alte preocupări. Și mai e și partea în care cred că e destul de greu să le interzici tinerilor din biserică să nu iasă în club, când, ei bine, fiica ta apare pe prima pagină a ziarelor, dansând pe bar.

În apărarea mea, nu dansam! Am urcat încercând să îl conving pe unul dintre prietenii mei de atunci să coboare de acolo. Tatăl lui era un politician destul de important, puștanul oferea un show de milioane, toți aveau telefoanele scoase, iar restul e istorie. Da, aveam un talent extraordinar de a-mi alege cercul de prieteni - adică NU!

„Nicio problemă. I-am dus deja bagajul în cameră. Dacă nu mai ai nevoie de nimic, eu o să plec. Imediat vine Ez după mine”, spune el.

„Bine, îți mulțumesc încă o dată pentru tot. Spune-i ,noapte bună' mamei tale din partea mea. Nu vorbi cu străinii - mai bine zis, cu străinele!”, aud cum îi spune Nana, râzând.

„Ha ha...”, se aude un râs plăcut, adânc.

Îmi ridic puțin capul și îl văd pe geam cum pleacă.

Ez? Cine o mai fi și ăsta?

Ușa mașinii se deschide ușor.

„Ești gata să ieși?”, mă întreabă Nana cu vocea ei domoală.

Înghit în sec, închid ochii și mă trântesc înapoi în scaun.

Capitolul 3

După ce tipul nou a plecat, am mai stat puțin în curte cu Nana și apoi am urcat direct în cameră. Bagajul meu era deja aici; m-am simțit vinovată pentru că nu l-am adus eu aici. *Să nu uit mâine să îi mulțumesc, dacă o să mai apară pe aici.*

Am închis ușa după mine, m-am aruncat pe pat și am început să mă gândesc la tot. Am simțit ceva cald pe obraji. Mi-am șters rapid lacrimile, dar oboseala, drumul și tot... așa că m-am oprit din a le mai șterge. Am început să plâng. Să plâng pentru tot ce am trăit în ultimele luni, să plâng pentru familia mea, să plâng pentru mine. Să plâng pentru că după mult, mult timp, nu știu... mă simțeam în siguranță - un sentiment pe care l-am uitat de mult timp.

Nu știam ce voi face în aceste luni sau mai bine zis ce voi face după aceste luni, dar eram acasă și deocamdată acest lucru era suficient.

M-am trezit pe la ora două noaptea, îmbrăcată cu hainele pe care le-am purtat în timpul zilei și cu converșii verzi încă în picioare. Cred că am adormit plângând. Mi-am aprins veioza roz, cu fluturi, de lângă pat și am început să îmi rotesc privirea prin cameră. Nu era mare lucru schimbat de când am fost ultima dată aici, totul părea la fel, cu excepția culorii pereților.

Patul, noptiera de sub geam, un bean bag numai bun să mă arunc pe el în colț, biroul alb. Lucrurile erau așezate exact la fel, inclusiv fluturii fosforescenți pe tavanul de deasupra patului

meu. Acum câțiva ani am fost foarte obsedată de fluturi. Voiam să îi am peste tot, pe haine, pe caiete, în cameră - cum ziceam, peste tot.

Camera mea - era camera mea, cu excepția culorii diferite a pereților. Înainte erau de un galben interesant, care mă făcea să mă gândesc la ouă de casă, la multe ouă de casă. Acum erau un mov închis; îmi plăcea. Puncte pentru Nana pentru alegerea culorii.

În timp ce studiam culoarea pereților, mă uitam la diferite fotografii cu mine, făcute când am stat aici. Mă gândeam la câte amintiri aveam în locul acesta. Am observat un bilet sub ușa: „M-am gândit că ai nevoie să fii singură. Dacă îți este foame, găsești în cuptor lapte și biscuiți. Cred că încă este gustarea ta preferată. Te iubesc, Aisha mea, fluturii să te înconjoare”.

Am pus biletul pe birou, zâmbind. Aceasta era Nana, niciodată nu forța lucrurile. Pentru mine, ființa asta era perfectă. Era ca și cum cineva îi șoptea de fiecare dată ce să facă sau ce să spună. „Fiecare avem metodele noastre, draga mea”, spunea ea.

„Fluturii” m-au dus cu gândul la cartea ei preferată, de care nu se plictisea niciodată. O biblie mică, cu coperti din piele, pe care erau încrustați niște fluturi. O carte care a existat cu mult înainte de nașterea mea. O carte primită de la mama ei, pentru ca, la rândul ei, Nana să o dea fiicei ei.

Cum Nana nu avea copii, deocamdată biblia era tot la ea. Nu că aș fi citit eu biblia în ultimul timp, dar, în sinea mea, îmi doream ca biblia ei să ajungă la mine. Deoarece Rebeca însă era copilul perfect, mai mult ca sigur că familia avea să voteze pentru ea.

Rebeca era sora mea. Era mai mare decât mine cu un an. Eu

aveam șaptesprezece ani, ea avea optsprezece. Păr blond, ochi albaștri, geniu muzical, nelipsită de la biserică, perfectă chiar și fără machiaj, apărătoarea orfanilor, ce mai... fiecare părinte își dorea un copil ca ea. În schimb, eu... să zicem că eu eram altceva.

Am alungat rapid aceste gânduri. În primul rând pentru că nu conta - sau cel puțin așa îmi ziceam. În fine, puțin îmi păsa dacă o să ajungă la Rebeca! N-avea decât să o păstreze. În al doilea rând, pentru că îmi era foame - reformulez, eram lihnită! Nici nu îmi aminteam de când nu mai mâncasem. Bine, dramatizam puțin, am mâncat pe autobuz, dar, cum au trecut multe ore de atunci, aveam tot dreptul să fiu lihnită.

În cea mai mare liniște, am deschis ușa camerei și m-am îndreptat spre bucătărie. Toate luminile erau stinse, mai puțin o lampă mică în sufragerie. Cu lumină sau fără, nu conta, știam locul ăsta pe de rost. Casa nu era mare, era numai potrivită. Sus erau două dormitoare, unul mai mare, unul mai mic, în care dormeam eu și o baie. Tot sus mai era o cameră destul de mare, pe care știam că soțul ei o numise „camera de muzică”.

Din câte îmi aminteam din pozele trimise de Nana, cândva acolo fusese un pian mai mic, câteva chitare, tablouri, câteva cărți. Era destul de zen camera. Niciodată nu am cerut detalii, dar, din câte știam, soțul ei fusese un muzician destul de cunoscut în lumea creștină.

Camerele de sus erau unite printr-un hol plin de fotografii cu noi, care ducea jos, unde era sufrageria, un colț plin cu cărți și un birou numai bun de pus pe Pinterest, încă o baie și bucătăria uriașă.

Casa nu era mare, dar era isteț construită. A fost un cadou de la bunicii mei pentru Nana, care, după ce și-a terminat studiile,